

доканта е у тебе! пѣгуваше са старецътъ Скобелевъ, като попаднаше въ тази разноцвѣтна тѣлна.

Самъ Скобелевъ, отъ всякое свое обикаляние Плевентъ, са завръщаше у дома съ цѣла тѣлна гости. Случайно сръбнатий офицеринъ, ординарецъ, молиненосниятъ марсъ на военното казначейство, всичко това са „привличаше на законна отговорностъ,“ т. е. на обѣдъ.

— У мене на софрата за венчкитѣ има жѣсто! говораше той, и гоститѣ, като са постѣняхъ малко, пуцахъ повопристигнѣлитѣ.

Прѣдъ видъ на такова широко гостоприметство, не послѣдне лице бѣше Жозефъ, типъ на всесвѣтскій авантюристъ, нѣколко мѣсяца прѣди това, който на магаре дойде при Скобелева и който чрезъ мѣсяцъ пакъ си отиде отъ него. Той бѣше полу-французинъ, полу италианецъ, отъ Капръ, който са е въсчитавалъ въ Брусса, бивший готвачъ въ Тунасъ, който отпослѣ бѣше отворилъ едно кафе-не въ Варна. Като незаплатилъ на кредиторитѣ, той побѣгнѣлъ отъ Варна въ Индия, гдѣто са занимавалъ съ нѣкакви си тъмни занятия и най насетнѣ, попаднѣлъ въ Румуния, отъ тамъ станѣлъ готвачъ на Скобелева. Той бѣше пѣкакъвъ си шутошъ, който развеселяваше венчкитѣ отъ генералъ до денщикъ.... Когато Скобелевъ бѣше въ зеленгорската траншея, този Вателъ, не са рѣшаваше нито веднѣжъ да го посѣти, като испращаше обѣдтъ съ каза-ци. Когато турцитѣ почижъхъ довольно старателно да обстрѣлюватъ Брестовецъ, Жозефъ съвсѣмъ изгуби умѣтъ си. Като желаяше да са пошгува съ него, Скобелевъ поиска лично той да са яви въ траншеята.

— Кажете на генералтъ, че ако той заповѣда на мене самнитъ да отидѣ въ това „глупаво мѣсто,“ то азъ ще да си взема санджчето и магаренцето и ще кажъ *сбогомъ*.

Като почака малко, той проводи друго заявление.

„*Mon général!*.... Мене ми омръзнахъ и турекитѣ коршуми, и русекитѣ солдати, които даже и подъ гранатитѣ спятъ „*comme les ours*“. Това не влизаше въ нашитѣ условия, за което азъ и моля, ваше прѣвѣходителство, да вземете мѣрки щото турцитѣ отъ тукъ пататъкъ да не обстрѣлюватъ кухнята ми, защото азъ съмъ свободенъ чловѣкъ и да умирамъ никакъ не желая....

На слѣдующийтъ пѣтъ, когато Скобелевъ дойде въ Брестовецъ, самичкъкъ при него са яви мосѣ Жозефъ.

— Е, мосѣ Жозевъ, какво ви е угодно?